

[Finansministeren.]

dre årsager. 21 mands udvalget — eller 20 mands udvalget — vil få det samlede resultat af disse opgørelser i løbet af januar måned 1971.

Om besparelserne på de 528 mill. kr. fra næste finansår er der mig bekendt ikke stillet noget spørgsmål, og da der ikke er givet bevillinger endnu for 1971-72, men først bliver det, hvis dette finanslovsforslag gennemføres, vil der heller ikke kunne blive tale om nedskæring som følge af bevillinger; der ikke har kunnet bruges. Vi bestræber os i øvrigt for i finansdepartementet ikke at fremsætte i finanslovsforslaget bevillingsforslag, som vi mener ikke vil kunne anvendes, og vi håber at kunne samarbejde med finansudvalget om at nå frem til, at hvor der skulle være for store bevillinger som man ikke mener man kan anvende, bliver det ændret inden anden behandling af dette lovforslag.

Hr. Lysholt Hansen var også stærkt inde på problemer vedrørende tilvejebringelsen af disse besparelser. Må jeg for det første sige mere generelt, at for mig er det ikke afgørende, om vi bruger den ene eller den anden fremgangsmåde til at tilvejebringe besparelser i det offentlige udgiftsbudget. Det afgørende er, om vi opnår besparelser. Det er aldeles afgørende. Og hvis man kan finde en hensigtsmæssig om end utraditionel måde at opnå besparelser på, er det dog vigtigere end at gå de traditionelle veje og ikke få nogen besparelser.

Hr. Lysholt Hansen rejste spørgsmålet, om det var i overensstemmelse med adskillelsen af den lovgivende og administrative magt, at vi havde haft den såkaldte „støvsugerbande“ til at hjælpe os. Det forekommer mig, at denne bandes indsats ikke kan sættes op i det plan. Det, der var tale om, var, at de tre regeringspartiers grupper hver udpegede tre medlemmer, som sammen med ministrene skulle foretage en gennemgang af de af ministerierne udarbejdede spareforslag især for at få en orientering til brug for de pågældende partigrupperes drøftelse af spareforslagene. At partigrupperne må fore-

tage en sådan behandling, er et velkendt og indarbejdet led i forretningsgangen her i huset. Jeg tror ikke, at nogen regering kan sidde og arbejde med besparelser, der vedrører 16 lovforslag eller måske mere, uden at man forsøger at skaffe sig parlamentarisk dækning, inden disse forslag bliver fremsat i tinget! Jeg ved ikke, hvordan socialdemokratiet gjorde, da det regerede, men jeg vil da tro, at de også havde kontakt med deres parlamentariske gruppe, hvis de ville foretage sig et eller andet med hensyn til ændring af lovgivning. I det hele taget: hvis man ville foretage sig noget, der vedrørte lovgivningsmagten, talte man vel med sin folketingsgruppe derom.

Det er også det, vi har gjort. Regeringens basis er tre folketingsgrupper, og derfor kan det måske udadtil syne af noget mere, når tre folketingsgruppers repræsentanter træder sammen. Men det gør vi i hvert eneste lovsag. Vi gør det, når love skal ændres, og når lovforslag skal ændres under deres gang her i folketinget. Jeg tror, det er rigtigt at indstille sig på, at vi ikke kan have koalitionsregeringer, så lidt som vi kan have mindretalsregeringer eller regering af et parti i flertal, uden at ministrene i parlamentarismens ånd drøfter den parlamentariske dækning til lovforslags fremsættelse. Ellers havde vi jo ikke parlamentarisme. Hvis en regering uden at have parlamentarisk rygdækning fremsætter lovforslag, løber den en åbenbar risiko. Jeg har oplevet én gang i de 20 år, jeg har siddet herinde, at en regering fremsatte et lovforslag, som den ikke havde parlamentarisk rygdækning for, og jeg ved også godt, hvordan det endte. Det var nemlig i november-december 1967. Da vidste regeringen forinden, at den ikke havde parlamentarisk rygdækning. Men der er vel ingen, der ønsker, at vi skal leve livet sådan her i tinget, at regeringerne bare fremsætter deres lovforslag og så gå af på striben, når det opdages, at de ikke har parlamentarisk dækning for dem. Der kan vist ikke arbejdes på den måde.

Vi forsøgte at arbejde på den anden måde